

РЕШЕНИЕ

№ 1200

гр. София, 30.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 10-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на тринадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Цветко Лазаров

Членове: Ралица Димитрова
Нина Стойчева

при участието на секретаря Ваня Ил. Иванова
като разгледа докладваното от Ралица Димитрова Въззивно гражданско дело
№ 20211000502645 по описа за 2021 година

Производството е образувано по въззивни жалби на „Университетска специализирана болница за активно лечение по онкология“ ЕАД/УСБАЛО/, „АджиБадем Сити Клиник ДКЦ“ ЕООД и УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД срещу решение № 260650/ 29.01.2021г. на СГС, ГО, 21 състав, постановено по гр.д. № 7063/18г., поправено с решение № 264001/17.06.2021г., с което срещу тях при условията на солидарност са уважени предявените искове с правно основание чл.49 от ЗЗД за обезщетение за имуществени и неимуществени вреди и чл.86, ал.1 от ЗЗД.

Жалбоподателят „УСБАЛО“ ЕАД твърди, че обжалваният съдебен акт е необоснован и постановен при неправилно приложение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. За да уважи иска спрямо лечебното заведение съдът е приел, че по отношение на Ю. Г. е проведено лечение без да е установено действителното състояние на пациента и поради това е несъответно на състоянието му. Съдът не е обсъдил всички събрани по делото доказателства. В обжалваното решение въобще не са обсъждани отговорите, дадени от вещите лица в комплексната медицинска експертиза и в съдебното заседание на 10.12.2020г.

Това съставлява процесуално нарушение. От тази експертиза се установява, че лечението, проведено в „УСБАЛО“ ЕАД е било правилно проведено и в съответствие с медицинските стандарти. Неправилен е изводът на съда, че отговорът на въпрос 24, даден от вещото лице д-р З. е частично необоснован и противоречащ на отговорите на въпроси 18 и 19. Не е налице такова противоречие. По делото няма данни пациентът да имал метастази преди, по време на и непосредствено след провеждането на лечението в Клиниката по лъчетерапия. За първи път данни за наличието на такива има едва при диагностицирането с ЯМР, направено в турска болница през месец март 2015г. Неверни са изводите на съда, че ответните лечебни заведения не са направили изследвания на гръбначния стълб през 2014-2015г. и това е попретило да се открият метастазите в областта на гръбначния мозък. Няма доказателства, че през този период Ю. Г. е имал каквито и да било метастази. Цялата медицинска документация сочи обратното. Горният извод на съда е в противоречие с правната уредба. Неверен е изводът, че в лечебното заведение – жалбоподател е било проведено лечение без да е установено действителното състояние на пациента. Няма събрани доказателства в такава насока. Изводите на вещите лица са за правилно проведено лъчелечение. При постъпването си в „УСБАЛО“ ЕАД пациентът е бил с хистологична диагноза с направени две образни изследвания, КТ и ЯМР на глава. При определяне на лечението са взети предвид хистологичните преразглеждания на вида на тумора и данните от ЯМР за добре отграничена туморна формация и извършената оперативна намеса през 2013г. След изписването на пациента от болницата е установена тотална редукция на туморната формация, описана в изследване с ЯМР от 08.05.2014г. В жалбата се поддържа, че липсва причинно-следствена връзка от неназначаването на изследвания на гръбначния стълб, за да се ангажира отговорността на лечебното заведение. При лечението на Ю. Г. в други болници също не му е назначавано ЯМР на гръбначния стълб. Преди да постъпи за лъчелечение той е бил хоспитализиран в МИ-МВР. В решението си съдът изисква недължимо поведение от страна на въззивника. Незаконосъобразно е ангажиран отговорността му. Неправилно съдът е приел, че пациентът не е получил своевременна, достъпна и качествена здравна помощ при хоспитализирането му в Клиниката по лъчелечение. Ищецът не е доказал при пълно и главно доказване твърденията си по отношение на „УСБАЛО“ ЕАД, а

именно, че пациентът се е нуждаел от провеждане на лъчелечение на останалата част от тялото и неоснователни твърденията му в тази част. Съдът е следвало да вземе предвид и съпричастността на пациента към влошаване на здравословното му състояние. Той не е изпълнил дадените му медицински насоки за следващи действия за лечението му. Счита, че размерът на присъденото обезщетение за неимуществени вреди е прекомерен.

Имуществените вреди не са били предмет на доказване като не е взето предвид, че за лечението на Ю. Г. са били използвани парични средства от държавата и от дарения. Не всички сторени разходи следва да бъдат присъдени на ищеца. Въззивникът счита, че няма налице причинно-следствена връзка между лечението, извършено при него и настъпилата смърт на пациента две години по-късно. Не е доказано в хода на съдебното дирене, че негови служители са нарушили установените стандарти на добрата медицинска практика.

Затова жалбоподателят „УСБАЛО“ ЕАД моли въззивния съд да отмени обжалваното решение и вместо него да постанови друго, с което да отхвърли изцяло предявените искове по отношение на него.

Жалбоподателят „Аджибадем Сити Клиник-ДКЦ“ ЕООД оспорва решението в частта, в която исковете са уважени по отношение на него. В решението не е обсъдено основното възражение, че той не е участвал в лечението на сина на ищеца. Съдът се е позовал на представен от ищеца документ, наподобяващ разчитане на образно изследване от 30.10.2014г., който е оспорен от него с отговора на исковата молба. Съдът неправилно е приел обратното. Няма произнасяне по това оспорване, а го е кредитирал и се е позовал на него. Изцяло е игнорирано възражението на въззивника за липса на ангажирани от страна на ищеца доказателства за подмяна на разчитанията на образното изследване от 30.10.2014г. Съдът не е съобразил заключението на комплексната медицинска експертиза относно това изследване. Съдът е игнорирал обстоятелството, че е останало недоказано твърдението на ищеца, че доц. П. е бил уведомил пациента и семейството му, че „лаборанта на предишното ЯМР от 30.10.2014г. не е видял и разчел правилно диска“. Функцията на лаборанта е да участва в извършването на самото изследване, но не и в разчитането му. Съдът не е обсъдил всички негови възражения и медицинска документация по делото. Жалбоподателят счита, че не са налице

основания за солидарната му отговорност с останалите ответници. Допуснати са процесуални нарушения като е отказано събирането на поискани от него и относими към спора доказателства, както и на третото лице помагач „ЗАД Алианц България“ АД. Формулираните изводи от първоинстанционния съд противоречат на събраните по делото доказателства. Не са установени действия или бездействия на служители на центъра, които да са в причинна връзка със смъртта на Ю. Г.. При проведените две образни изследвания на 30.10.2014г. и 06.02.2015г. последният е получил професионално отношение.

Затова моли въззивния съд да отмени решението на СГС в частта, в която по отношение на „Аджибадем Сити Клиник ДКЦ“ ЕООД исковете са уважени и да ги отхвърли изцяло.

Жалбоподателят УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД обжалва решението в частта, в която е осъден солидарно с останалите ответници да заплати на ищеца обезщетение за имуществени и неимуществени вреди и лихва за забава. Счита, че съдебният акт е неправилен поради нарушение на материалния и процесуалния закон. Той е необоснован. В решението е прието бланкетно, че лечебното заведение е осъществило съставът на непозволеното увреждане. Пестеливо е позоваването на допусната комплексна медицинска експертиза. Прието е, неправилната квалификация на мозъчния тумор е била причина да не се пристъпи към постоперативно лъчелечение веднага след отстраняване на тумора. В хода на съдебното дирене не е установено, че причина за смъртта е станало отлагането на лъчелечението. Не е доказана причинно-следствената връзка между нея и действията на лекуващия лекарски екип от лечебното заведение. Туморът на пациента е бил лъчерезистентен, който дори и да е бил облъчван към датата на извършената операция би рецидивирал, така както е станало след лечението в УСБАЛО. По отношение на имуществените вреди счита, че няма данни заплащането на лечението да е извършено от ищеца. Присъдени са суми, които не са във връзка с лечението на пациента. Няма доказателства за платени суми в Република Турция.

Затова моли въззивния съд да отмени решението в обжалваната част и да отхвърли иска като неоснователен и недоказан.

Г. А. в депозираните писмени отговори и в съдебно заседание чрез процесуалния си представител оспорва въззивните жалби.

ЗАД „Алианц България“ АД , конституирано като трето лице помагач на страната на УМБАЛ „Св. Иван рилски“ АД и „Аджибадем Сити Клиник ДКЦ“ ЕООД неоспорва подадените от страните въззивни жалби.

Третото лице помагач „ЗАД Булстрат Виена Иншуръс Къмпани“ ЕАД не взема становище по жалбите.

Съдът след като обсъди събраните по делото доказателства в първоинстанционното и въззивно производство по реда на чл.235 от ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Съдът е сезиран с искове по чл.49 от ЗЗД и чл.86, ал.1 от ЗЗД. В исковата молба ищецът Г. А. твърди, че по вина на ответниците търпи имуществени и неимуществени вреди. Те са лечебни заведения по смисъл на ЗЛЗ и имат издадено разрешение за лечебна дейност. Посочва, че през 2013г. синът ѝ Ю. Г. е имал оплаквания от главоболие. На 13.05.2013г. му е било направено КТ изследване в Медицински институт на МВР- гр. София и е било установено, че в задните отдели на трети вентрикул се вижда окръглена формация с размери 17/21мм. На 15.05.2013г. в МЦ „М-Тех“ е бил направен Магнитно-Резонансна Томография на главен мозък и е била установена туморна формация с размер 22/20мм. във Вентрикулна система с хидроцефалия. На 16.05.2013г. синът ѝ е бил приет за операция в УМБАЛ „Св. Ив. Рилски“ ЕАД-София като на 20.05.2013г. е била извършена оперативната интервенция за отстраняване на хидроцефалията. На 28.05.2013г. е била отстранена туморната формация от екип: проф.Р., д-р Д., д-р М. , анестезиолог д-р Т., д-р В.. След операцията са били уведомени, че операцията е минала добре. Ю. Г. е бил настанен в реанимация, а след четири дни в отделението по Неврохирургия. На първата визитация проф. Р. и д-р Д. са ги уведомили, че хистологията е излязла и няма да се провежда понататъшно лечение с химиотерапия и лъчетерапия, защото тумора е „Пинеоцитом“. Ищецът е искала да направи ревизия на хистологията, но е била уверена, че няма нужда. Синът ѝ е трябвало да бъде изписан на 04.06.2013г., но сутринта на този ден ищецът е измерила температурата му и тя е била 39,7 градуса. Установило се е, че е заразен с бактериален менингит, поради което хоспитализацията му се е удължила до 16.06.2013г. Бил е изписан с тромбофлебит на двете ръце. Насочени са към съдов хирург в гр. Кюстендил, който му е назначил лечение. На 20.08.2013г. е било извършен

ЯМР в УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ като разчитането е показало, че няма данни за рецидив. Направили са консултация с д-р Д., който им е казал да направят контролно ЯМР след 6м. до една година. Почувствали са се спокойни. От началото на 2014г. Ю. Г. е започнал да се оплаква от сухота в устата и липса на слюнка. Направили са консултации и изследвания и на 28.03.2014г. отново са отишли в УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД в отделението по клинична имунология. Назначени са му били кръвни изследвания, които са били в норма. На 30.04.2014г. синът ѝ е постъпил в Медицински институт на МВР-София по повод на прогресираща обща отпадналост, лесна уморяемост, прогресираща жажда като е изпивал по бл. вода дневно, уринирал е много често и е продължавала сухотата в устата. На 30.04.2014г. е бил направен скенер на главата и е установен рецидив на тумор и лезия с размер 3 мм. Това ги е съсипало, тъй като не са могли да си обяснят как доброкачествен тумор е рецидивирал. На 08.05.2014г. е бил закаран от МВР-болница до МДЛ „Русев“ ООД-София, където е направен ЯМР. Ищецът и съпругът ѝ са отишли до проф. Р., за да говорят за резултата от изследването. След като го е видял е казал, че хистологията е била сбъркана и ги е изпратил при д-р Д., който е бил лекуващ лекар на сина ѝ през 2013г. Всичко това е натоварвало и стресирало Ю. Г.. На 12.05.2014г. е бил изписан от МВР-болница и веднага са отишли за нова операция в УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ по указанията на д-р Д., но са отказали да го приемат. След това са им казали, че при ревизията на хистологията е установено, че туморът не е „Пинеоцитом“, както е диагностициран през 2013г., а „Гермином“, считан за един от най-лъчеподатливите тумори. Ю. Г. е бил насочен за лъчетерапия в Специализирана болница за активно лечение по Онкология – ЕАД. Направила са и втора ревизия на хистологията във ВМА, която е потвърдила, че първоначалният резултат от нея през 2013г. е сгрешена. На 23.05.2014г. синът ѝ е започнал лъчетерапия пет дни в седмицата като лечението е продължило четири седмици и е приключило на 27.06.2014г. След това му е било назначен ЯМР след 40 дни. Резултатът от изследването са представили на д-р Д. Г., който им е казал, че е чисто и синът ѝ е здрав. След това са взели разчета от специалистите и в него е била описана лезия от 6 мм. Върнали са се при д-р Г. и той е замълчал, но е казал, че лезията постепенно ще изчезне. Препоръчано им е било след 6 месеца да направят нов ЯМР. Направили са го след четири месеца в Сити Клиник. На

30.10.2014г. е излязъл резултатът, според който не е открита никаква находка и развитие на заболяването. Но синът на ищеца е продължавал да има силни болки в рамото, врата и ръката. След като са разбрали, че няма туморна маса, семейството се е успокоило. Поради продължаване на болките са отишли отново при проф. Р. в УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД, който е изписал на Ю. Г. „Габа Гама“. През месец януари 2015г. състоянието му е продължавало значително да се влошава, започнал е да отслабва, чувствал се е изтощен, едвам е ходел на работа. На 06.02.2015г. отново в Сити Клиник са направили ЯМР и тъй като е било петък, резултатът не е излязъл. В понеделник синът ѝ е поискал да му занесе предишния разчет от 30.10.2014г., защото доц. П. е искал да го разгледа. Същият им е казал, че не е разчет правилно първото изследване от 30.10.2014г., извинил им се е. Казал е, че е имало находка, която е била още от месец октомври 2014г., която туморна формация значително се е увеличила по размер. Това е съсипало семейството. Ищецът е изпитвала ужас и страх, но е трябвало да бъде силна, за да окуражава сина си. Отишли са при проф. Р., на когото са обяснили, че колегите му са допуснали грешка. Той ги е насочил отново към УСБАЛО при д-р Д. Г.. Той е казал, че няма да провежда лечение без биопсия. Проф. Р. им е казал, че е абсурдно да се прави операция за биопсия. В този период са установили, че разчета от 30.10.2014г. е подменен с нов резултат при посещението им при доц. П. в „Ситик Клиник“, в който е описана находка, която е трябвало да се види на 30.10.2014г. В исковата молба, уточнена с такава от 18.06.2018г., се твърди, че УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД е извършила неправомерни действия и бездействия, свързани с поставянето на правилната диагноза и с погрешно разчитане на хистологичния резултат № 329/13г. Ю. Г. е имал „Гермином“, а не „Панеоцитом“. Лечебното заведение е нарушило чл.86, ал.1 ,т.10 от ЗЗ, Раздел V от Стандарти за медицинска дейност и процедури по клинична патология, Общи положение- т.1.1, Раздел VI Стандарти на биопсично изследване- Процедура на хистологично изследване на тъкани -т.3.1, Раздел VI от Стандарти за биопсично лечение-т.7 Интраоперативно/гефрирано/ изследване-т.7.1, Раздел IX Контрол върху качеството на диагностичната дейност в отделенията по клинична патология, Общи положения- т.1.1, т.2-т.2.1, т.5-5.1, Раздел X Права на пациентите и работещите в ОКП-т.А, Приложение № 4 към Раздел VI Примерен стандартен протокол за биопсичен отговор на тумори- III. Изследване на хистобиопсичен

материал: т.А. Ищецът поддържа, че синът ѝ е имал неправилно лечение, тъй като незабавно е следвало да бъде подложен на лъче и химиотерапия, тъй като туморът се лекува по този начин. Хирургичният екип не е изпълнил задължението си да уточни и потвърди поставената с хистологията първоначална диагноза, включително и като не е взел предвид гефрир по време на операцията. С това лечебното заведение е допуснало заболяването на Ю. Г. да се усложни, да се появят разсейки в други органи на тялото, което е довело до неговата преждевременна смърт. УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД е допуснала неправомерни действие и/или бездействия, свързани с лечение на усложнения на основното заболяване- липса на диагностициране на разсейки във врата и раменете-не е диагностицирано навреме и правилно новопоявилите се разсейки, въпреки, че синът ѝ многократно е посещавал лекуващият го екип с оплаквания за болки във врата, неправилно диагностицирани като неврологични болки. Лечебното заведение е допуснало забавено диагностициране на инсулиден диабет, както и появата на четири нови усложнения, които той преди не е имал: Бактериален менингит, Тромбофлебит на двете ръце и увреждане на очите. По отношение на УСБАЛО ЕАД ищецът твърди като неправомерни действия и/или бездействия неправилно проведено лечение, неправилна диагностика: лечебното заведение не е открило разсейките във врата, въпреки че разполага с най-съвременна техника и специалисти, неправилно разчитане на ЯМР от лятото на 2014г. от д-р Д. Г.. На 30.10.2014г. с нов ЯМР се установява, че Ю. Г. още от преди това е имал нови лезии, които не са разчетени правилно от специалистите на университетската болница. По отношение на „Аджибадем Сити Клиник- ДКЦ“ ЕООД ищецът твърди неправомерни действия и/или бездействия, свързани с неправилна диагностика- неправилно разчитане на резултата от ЯМР на 30.10.2014г., а на 06.02.2015г. специалисти на ДКЦ са установили собствената си грешка и за да бъде прикрита е подменено съдържанието на вече веднъж написаното разчитане на ЯМР. Ищецът твърди, че не знае кой е извършил подмяната. Екипът на ДКЦ е нарушил чл.86, ал.1 ,т.10 от ЗЗ. Ищецът твърди, че всички медицински специалисти са нарушили императивната разпоредба на чл.81, ал.2, т.1 от ЗЗ. От описаното по- горе е претърпяла неимуществени вреди, изразяващи се в преживения от нея стрес, ужас, болка по време на цялото две годишно лечение на синът ѝ от лекари, които иначе са едни от най- добрите специалисти в своята област. Вредите са

от болката, която изпитва и ще търпи до края на живота си от загубата на сина ѝ. Няма ден, в който да не плаче, да спи спокойно, да не мисли за това, да забрави вече пет години. Болката и мъката ѝ са неописуеми- огромна, поглъщаща и убиваща. Вследствие, че не му е прилагано никакво лечение след операцията през 2013г., качеството на живот на синът ѝ е било нарушено. Лечението му с лъчетерапия не е започнало веднага, а 11 месеца по- късно, поради сбъркана хистология. Това е фатална грешка от страна на лекарите. Ищецът твърди, че е търпяла и имуществени вреди, изразяващи се в заплатените от нея и семейството ѝ разходи за допълнителни консултации, медикаменти и най- вече за лечението в турска болница, които е нямало да извършат, ако Ю. Г. е бил диагностициран и лекуван правилно. Имуствените вреди са конкретизирани с молба от 09.07.2018г и приложението към нея. Затова моли съда да осъди солидарно ответниците да ѝ заплатят обезщетение за неимуществени вреди в размер на 500 000 лв. в едно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, както и 81 944, 45 лв. лихва за забава за периода от 13.10.2016г. до 25.05.2018г. Да осъди солидарно ответниците да ѝ заплатят обезщетение за имуществени вреди в размер на 77 368, 18 лв., както и лихва за забава в размер на 23 046, 08лв. за периода от датата на всеки документ до 25.05.2018г., както и лихвата до окончателното изплащане на главницата. Претендира разноски.

В депозиран писмен отговор в срока по чл.131 от ГПК ответникът УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД оспорва исковете. Поддържа, че липсват елементите от фактическия състав на непозволеното увреждане-противоправно деяние на лекар от болницата, изразяващо се в нарушение на нормативните изисквания или установени стандарти на медицинска практика при лечението, липса на вреда и причинна връзка между двете. Не оспорва, че синът на ищеца е постъпвал за лечение в болницата на посочените в исковата молба дати за лечение. Но оспорва настъпването на твърдените от ищеца увреждания на здравето вследствие на проведеното лечение. Направено е искане за привличане на трето лице- помагач на негова страна-ЗАД „Алианц България“.

Към молбата по чл.219 от ГПК е приложена застрахователна полица по застраховка „Професионална отговорност на лица, упражняващи медицинска

професия“ със срок на действие – 02.11.2015г. до 01.11.2016г.

В депозиран писмен отговор в срока по чл.131 от ГПК УСБАЛО ЕАД заявява, че исковете са недопустими, тъй като няма основание за солидарност между ответниците. Ищецът не е изложила обстоятелства, от които счита, че такава е възникнала. Към исковата молба не са представени доказателства, че Ю. Г. е починал и че Г. А. е от кръга на лицата, имащи право да претендират обезщетение за неимуществени вреди от неговата смърт. Счита исковете, предявени срещу лечебното заведение за неоснователни, тъй като не са налице предпоставките на чл.49 от ЗЗД. Лечението на Ю. Г., проведено през периода 23.05.2014г. до 27.06.2014г. в Клиниката по лъчелечение е било правилно, своевременно, напълно достатъчно и в съответствие с медицинските стандарти. При провеждането му лекарите не са нарушили Националните стандарти за лъчелечение на злокачествени тумори на мозъка, приети през 2005г. Не оспорва, че Ю. Г. е бил на лечение в болницата. Посочени са датите на постъпване и действията, предприети по отношение на него. При тях са съобразени хистологичните преразглеждания на вида на тумора, както и данните от МРТ за ограничена туморна формация с размери 2 см, извършената операционна намеса през 2013г., при която туморът е отстранен радикално. Лъчелечението е проведено от 23.05.2014г. до 27.06.2014г. В хода на лечението са липсвали оплаквания от пациента. За болките във врата и ръката, пациентът е съобщил за първи път през месец октомври 2014г. в Клиниката по ендокринология към МВР- болница. Назначен е МРТ, което е извършено на 30.10.2014г. в „Аджибадем Сити Клиник ДКЦ“ ЕООД само в областта на главния мозък, при което са установени единствено постоперативни промени. Не е открита туморна маса. На 06.02.2015г. от МРТ, извършен в същото ДКЦ е установено нарастване на кистично дилатирания инфундибум до размери 14/12 мм и се прави заключението за „персистиращ инфундибуларен гермином“. На 10.02.2015г., след запознаване със заключението, проф. П. и д-р Г. с медицинско направление насочват Ю. Г. към проф. Р. в УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД с искане за биопсия и консултиране с ендокринолог. Становището на последния е, че не се касае за аденом на хипофизата и че за исканата биопсия е необходим субфронтален трансептум пелуцидум- назален достъп. Ищецът не е представила медицински документи за проследяване на развитието на болестта, нито е посочила причината, поради която пациентът не е изпълнил

дадените му лекарски предписания. На 02.03.2015г. той е приет за лечение в турска болница, където са му проведени четири курса на химиолечение. От датата на започване на четвъртия курс на химиотерапия – 21.05.2015г. до м.06.2015г. няма медицински документи, от които да се направи преценка за правилността на проведеното лечение. През месец юни 2016г. лечебно-диагностичният комитет за онкологично болни в УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД насочва Ю. Г. към д-р Р. Л., национален консултант по лъчелечение. Той препоръчва нова биопсия, което е било становището на проф. П. и д-р Г. от УСБАЛО ЕАД година преди това, максимална циторедуктивна операция и повторно лъчелечение, съобразно с предходното. Насочен е отново към д-р Г.. Консултация не е осъществена. Не е налице неправилна диагностика на пациента, тъй като е постъпил с вече поставена диагноза. Направено е искане по чл.219 от ГПК за конституиране като трето лице помага на лечебното заведение на ЗАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ ЕАД. Оспорва иска за имуществени вреди.

Към отговора на УСБАЛО ЕАД с представени писмени доказателства-информирано съгласие за постъпване за лъчелечение, изходящо от Ю. Г., информация за пациента, декларация за информираност и съгласие на пациента от 27.06.2014г., анкетна карта от 23.05.2014г., епикриза, история на заболяването.

Ответникът „Аджибадем Сити Клиник – ДКЦ“ ЕООД в депозиран в срока по чл.131 от ГПК писмен отговор счита исквете за неоснователни. Неоспорва, че за първи път Ю. Г. е посетил в центъра на 30.10.2014г. за провеждане на образно изследване – ЯМР без да е представил предишни образни изследвания. Според проведенят ЯМР няма данни за туморна формация в областта на пинеалната жлеза, т.е. тази, която е третирана в УСБАЛО ЕАД се е повлияла от проведеното лъчелечение. Оспорва се твърдението, че е имало подмяна на разчитанията на образното изследване от 30.10.2014г. Още тогава е отбелязано изменение на инфундибулума. На Ю. Г. е предоставен диск с образите от изследването. На 06.02.2015г. той е посетил отново в ДКЦ за провеждане на нов ЯМР. Според образното изследване от същата дата няма данни за резидуален или рецидивиращ тумор в областна на пинеалната жлеза. Хипофизният инфундибулум е значително уголемен като размерите са 14, 5 /11,8 мм. Не е логично персоналът да е

поискал от Ю. Г. да носи предишно изследване, тъй като то се пази в компютърната система. Оспорва, че доц. П. е заявил, че не е разчел правилно диска от изследването на 30.10.2014г. След провеждане на второто образно изследване липсват данни какво е станало с Ю. Г.. На 24.06.2016г. пациентът отново е посетил ДКЦ като е бил извършен преглед от проф. А. Д., на който е установено, че химиотерапията е понесена много тежко с развитие на цитопения, лекувана с растежни фактори, трансфузии и антибиотично лечение. Ответният ДКЦ твърди, че в него не е извършвано лечение на Ю. Г. и няма подмяна на разчитане на изследване. Оспорва наличието на имуществени вреди. Направените разходи са във връзка с лечението на сина на ищеца и не представляват такива. От документите от турската болница не става ясно какви са пакетните услуги и какво е основаниято за тяхното заплащане. Счита, че липсва вина като елемент от фактическия състав на непозволеното увреждане. Направено е искане за конституиране на трето лице – помагач ЗАД „Алианц България“.

Към отговора е представено разчитанията на ЯМР от 30.10.2014г. и от 06.02.2015г., амбулаторен лист от 24.06.2016г., застрахователна полица по застраховка „Професионална отговорност на лица, упражняващи медицинска професия по трудов и/или граждански договор“ за 2014г и 2015г.

С определение от 25.02.2019г. като трети лица помагачи на страната на ответниците УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД и „Аджибадем Сити Клиник-ДКЦ“ ЕООД са конституирани – ЗАД „Алианц България“ АД, а на страната на УСБАЛО ЕАД- ЗАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ ЕАД.

По делото е постъпил отговор на исковата молба от ЗАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ ЕАД, с който оспорва исковете, предявени срещу УСБАЛО ЕАД. Не оспорва, че дружеството е застраховател по застраховка „Професионална отговорност на лекари и медицински персонал“, сключена от УСБАЛО, но оспорва, че е отговорен по нея. Според Раздел II т.2 от Общите условия към застрахователната полица застрахователното покритие се простира до всички искове, предявени към застрахования през срока на действието ѝ, както и за всички претенции, произтичащи от едно събитие, настъпило през срока на действието ѝ. Застраховката е била със срок на действие от 16.04.2014г. до 15.04.2015г., а настоящата претенция е предявена на 15.04.2015г. и не е покрита, тъй като е заявена след срока на действия на

застрахователната полица. В исковата молба и в отговорите по нея няма изложени конкретни данни и доказателства, удостоверяващи нарушение на правилата, нормите и медицинските стандарти. Проведеното лечение от 23.05.2014г. до 27.06.2014г. в Клиниката по лъчелечение е било правилно, своевременно и напълно достатъчно. Прави възражение за изтекла погасителна давност по отношение на претенциите срещу ответниците.

Ищецът е депозирал писмено становище по отговора на исковата молба, постъпил от УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД.

В подкрепа на твърденията си ищецът е представил и са приети по делото като писмени доказателства: препис-извлечение от акт за смърт на Ю. К. Г., от който се установява, че той е починал на 13.10.2016г. От удостоверението за наследници от 07.02.2017г. се установява, че след смъртта си той е оставил като законни наследници ищецът-негова майка и К. Г. А.-баща. Представени са епикризи на К. А., които са неотносими към спора, поради което съдът не следва да ги обсъжда. Приет е личен амбулаторен картон на Ю. Г., КТИ от 13.05.2013г. от МИ-МВР, МРТ от 15.05.2013г., извършено от МЦ „М-Тех“, удостоверение от ТД София, че Ю. Г. не е с прекъснати здравноосигурителни права, епикриза от УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД, разчитане на образно изследване от същата болница от 20.08.2013г., лист за платен преглед от 10.10.2013г., искане и резултат от микробиологично изследване от 19.02.2014г. лист за платен преглед от 26.09.2013г., амбулаторен лист от 10.04.2014г., КТИ на главен мозък от 30.04.2014г. от МИ-МВР-София, направление за МРТ от МИ на МВР, епикриза от същото лечебно заведение за периода 30.04.2014г. до 12.05.2014г., разчитане на МРТ на Ю. Г. от 08.05.2014г., извършено от МДЛ по ЯМРД „Русев“ ЕООД-София, биопсично преразглеждане № 329/2013 на Ю. К., извършено от УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД-Лаборатория по невропатология, консултация, извършена в УМБАЛСМ „Н.И. Пирогов“ на Б № 329/2013г. и Б № 6360/14г.- УМБАЛСМ „Пирогов“ от 16.05.2014г., както и други медицински документи във връзка с лечението на Ю. Г..

По делото са приети като доказателства 50 бр. Амбулаторни листа от д-р В., справка от НЗОК, История на заболяването от МБАЛ „П. Василев“ – гр. Кюстендил, Пациентско досие на пациента Ю. Г. от Частна болница „Анадолу Аглык Меркези“, История на заболяването от УМБАЛ „Св. Иван

Рилски“ ЕАД и история на заболяването от „УСБАЛО“ ЕАД.

За доказване на претендираните имуществени вреди са представени писмени доказателства.

В хода на процеса са събрани гласни доказателства.

Свидетелят Г. Г. е дъщеря на ищеца и сестра на починалия Ю. Г.. Изразила е желания да свидетелства. Депозира показания за семейството, за ищеца преди заболяването на сина ѝ и след смъртта му, за емоционалното ѝ състояние, за здравословно състояние и проведено лечение в България и Турция на брат ѝ.

Съдът кредитира показанията на свидетеля като основаващи се на лични впечатления за фактите и обстоятелствата, които излага. Прецени ги при условията на чл.172 от ГПК поради близката родствена връзка с ищеца. Не кредитира в частта, в която заявява, че доц. П. е заявил, че на 30.10.2014г. не са видели, че Ю. Г. има лезия, тъй като няма преки и непосредствени впечатления за този факт. В останалата част ги счита за убедителни и достоверни.

Свидетелят Д. Г. заявява, че е бил лекар със специалност „Лъчение“ и си е припомнил за случая на Ю. Г. по медицинската документация. Проведено му е било лъчелечение за мозъчен тумор. По медицински стандарти не се налага облъчване на гръбнака, тъй като рискът от разсейки по ликворен път при това заболяване е нисък- под 10%, а рискът от облъчване на целия главен и гръбначен мозък за когнитивни нарушения е над 10%. Свидетелят депозира показания за това как постъпват пациентите в болницата и на какъв тумор е проведено лечението при Ю. Г..

Свидетелят Д. заявява, че работи в УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД. Депозира показания във връзка с операцията на Ю. Г. поради данни за мозъчен тумор, за първата и втората хистология, както и че те насочват болния за лъчелечение, но последното се определя от лъчетерапевт като доза и схема. Заявява, че не са правили гефрирано изследване, което е ниско информативно. Прави пояснения във връзка с бактериалния менингит.

Свидетеля П. работи в „Аджибадем Сити Клиник“. Депозира показания за образните изследвания, направени на Ю. Г.. Заявява, че по специалност е рентгенолог. Заявява, че няма спомен за 2014г. Описва технологията за

провеждане на магнитен резонанс. Не си спомня да е извършвал замяна на изследване.

Съдът кредитира показанията на свидетелите Д., Г. и П. като основаващи се за лични впечатления за фактите, които излагат. Счита ги за достоверни, тъй като не са опровергани от останалите събрани доказателства.

По делото е допусната комплексна медицинска експертиза, изготвена от вещи лица- специалист по клинична патология, специалист по медицинска онкология и специалист по образна диагностика. Те са отговорили на поставените въпроси като са посочили какво лечение е проведено на Ю. Г., какво представлява Пинеоцитомът и какво лечение се предприема при него, какво изследване е ЯМР, какво представлява Герминомът и лечението, което се провежда при него, заявили са, че ако туморното образование е било диагностицирано още през май 2013г. като Гермином, какво лечение би било проведено. В съдебно заседание вещите лица са допълнили заключението си.

Допусната е медицинска експертиза, изготвена от вещо лице – лъчетерапевт. Изложил е констатации за проведено лечение в УСБАЛО и за периода на провеждането му, както и че то е било съответно на състоянието на пациента и резултатите от проведените му изследвания. В съдебно заседание вещото лице е допълнило заключението си.

Съдът възприема заключенията като компетентни, безпристрастни, обосновани, основаващи се на научните и опитните правила.

По делото са приети и други писмени доказателства, имащи отношение към спора и с оглед твърденията и възраженията на страните.

При така събраните доказателства СГС е уважил исковете за неимуществени вреди частично, изцяло този за имуществени вреди и частично претенциите за лихва.

Пред въззивния съд са ангажирани нови доказателства.

С определение от 10.09.2021г. въззивният съд е допуснал събиране на съдебни удостоверения, който са поискани от първоинстанционния съд и отказани от него. Във връзка с тях по делото са представени и са приети като писмени доказателства: справка за банкови и платежни сметки на Ю. К. Г. в български банки, пациентско досие на същия, изпратено от НЗОК, извлечение от банковата сметка на Ю. Г. в ЦКБ АД, извлечение от банковата му сметка в

„Банка ДСК“ АД.

С определение, постановено в съдебното заседание, проведено на 11.03.2022г. е допусната комплексна медицинска и счетоводна експертиза, която е депозирала заключение. Според него всички приложени по делото 73 бр. финансови документи са свързани с лечението на Ю. Г.. Тези разходи са в общ размер на 76 909, 15лв. Лихвата за забава върху сумата за периода от тяхното заплащане до 28.05.2018г. е 24 552, 67лв. В съдебно заседание вещите лица са допълнили писменото си заключение.

Съдът възприема заключението като компетентно и безпристрастно като оспорването му не влияе на неговата достоверност.

По делото е прието като доказателство писмо от МЗ, според което на Ю. Г. с банково бордеро № 96/ 22.07.2015г. са преведени 15 406, 07лв. във връзка с договор № РД 20-149/14.07.2015г.

С определение от 16.01.2023г. въззивният съд е отменил определението си, с което е даден ход на устните състезания и служебно е допуснал счетоводна експертиза за изясняване на делото от фактическа страна.

От заключението ѝ се установява, че за лечението на Ю. Г. има дарени средства, както и изплатени от НЗОК парични средства на лечебното заведение в Република Турция.

Съдът възприема заключението като компетентно, обосновано и убедително.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът приема, че при условията на първоначално обективно и субективно съединяване са предявени иски с правно основание чл.49 от ЗЗД и чл.86, ал.1 от ЗЗД.

Въззивният съд се произнася служебно по валидността на първоинстанционното решение, по допустимостта му в обжалваната част, а по отношение на правилността му е обвързан от посоченото в жалбата-чл.269 от ГПК, с изключение на допуснато нарушение на императивна материалноправна норма.

Обжалваният съдебен акт е валиден и допустим.

По правилността му.

Непозволеното увреждане се основава на нарушаването на правната норма, изискваща гражданите да не увреждат субективните права, имуществото и телесната цялост на други гражданскоправни субекти. Отговорност за непозволено увреждане има и в случаите, когато е нарушено общото правило да не се вреди другиму. Непозволеното увреждане е уредено в чл.45-чл.54 от ЗЗД. С ППВС № 7/30.12.1959г. е прието, че отговорността за непозволено увреждане по чл.45 от ЗЗД е само за физически лица, които причинят вреда чрез своите виновни действия или бездействия. Юридическите лица отговарят за непозволено увреждане на основание чл.49 и чл.50 от ЗЗД.

Отговорността по чл.49 от ЗЗД е гаранционно – обезпечителна и за да се ангажира трябва да са налице следните предпоставки: деяние- действие или бездействие, то да е противоправно, вреда и тя да е причинена от лице, на което е възложена работата при или по повод на изпълнението ѝ и този, комуто е възложена работата да има вина за причинените вреди. Отговорността по чл.49 от ЗЗД се реализира въз основа на правната норма, чиито фактически състав изисква установяването на определени предпоставки. При осъществяването им се достига до ангажиране на отговорността на възложителя на работата. В случая се претендира ангажиране на отговорността на УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД, УСБАЛО ЕАД и „Аджибадем Сити Клиник- ДКЦ“ ЕООД. Възложителят може да се освободи от отговорност, ако докаже, че този, комуто е възложена работата не е причинил вреда и действията му не са виновни и противоправни или ако вредата не е причинена при или по повод на възложената работа/ПП на ВС № 7/29.12.1958г./. В тази насока са насочени усилията на ответниците в настоящия процес и ангажирането на писмени и гласни доказателства. В тяхна тежест е да докажат, че лекарите, на които са възложили работата по лечението на Ю. Г. са провели правилно диагностициране и лечение на въззивника, действията им не са били противоправни и не са му причинили вреда, изразяваща се в увреждане на здравето. Провеждането на това насрещно доказване е в интерес на възложителя на работата, тъй като от установяването на фактите, освобождаващи го от отговорност, черпи за себе си благоприятни правни последици.

Установяването на деликт в хипотезата на чл.49 от ЗЗД предполага

доказване на елементите от фактическия състав на чл.45 от ЗЗД по отношение на лекаря или служители от други структурни звена на лечебните заведения, комуто възложителят е възложил изпълнението на определена работа.

Разпоредбата на чл.45 от ЗЗД съдържа елементите от фактическия състав на непозволеното увреждане, при наличието на които деликвентът отговаря: действие или бездействие, което да е противоправно, да са настъпили вреди и да има причинна връзка между тях. Вината на основание чл.45, ал.2 от ЗЗД се предполага до доказване на противното. На доказване подлежи причинната връзка между поведението и вредите. На основание чл.154 от ГПК, според която всяка страна е длъжна да докаже твърденията и възраженията си, в тежестта на доказване на елементите от фактическия състав на непозволеното увреждане е за ищеца. От тяхното осъществяване той черпи за себе си благоприятни правни последици.

Г. А. има задължението да установи, че лекари и други служители на ответниците са увредили непозволено нейният син, т.е. има осъществен медицински деликт от тяхна страна във връзка с професията им. Предоставянето на медицинска помощ се основава на правнорегламентирани принципи, на утвърдени от медицинската наука и практика методи и технологии- чл.79 от Закона за здравето/ЗЗ/. Лекарят има задължение в своята практика да дава медицинска помощ в определено в медицински стандарти качество, утвърдени по реда на чл.6, ал.1 от ЗЛЗ. Правилата за добра медицинска практика определят дължимото поведение на лекаря, а именно да предоставя възможно най-добрите медицински услуги, адекватна преценка на състоянието на пациента въз основа на съобщените симптоми от пациента и извършен при необходимост медицински преглед. На лекаря му е вменено задължението да даде на пациента навременни, достъпни и безопасни грижи, да му назначи съответните изследвания, лечение, да извърши клинична преценка съобразно медицинските стандарти и лечебно-диагностичната практика. Лекарят е длъжен при осъществяване на своята дейност да преценява и да не излиза извън рамките на своята професионална компетентност, компетентно да диагностицира, провежда и насочва лечението. Добрата медицинска практика изисква той да предписва лекарствени продукти или друго лечение само, ако разполага с необходимата

информация за здравното състояние на пациента и неговите медицински потребности. В своята дейност лекарят трябва да препоръчва изследвания и лечение, които са най- подходящи за пациента. Той трябва да действа винаги в негов интерес и да му предоставя медицинска услуга с възможно най- добро качество. Упражняването на лекарската професия винаги е съответна на правата на гражданите, имащи право на достъпна медицинска помощ, при зачитането им.

Основните принципи на правото на достъпна медицинска помощ са за своєвременност, достатъчност и качество- чл.81, ал.2 от ЗЗ. Към 2013-2015г. са действали Общи правила за добра медицинска практика на лекарите в РБългария, утвърдени със заповед № РД-28-256/25.11.2013г. на Министъра на здравеопазването. Според чл.9 от Общите правила за добра медицинска практика от 2013г. добрата медицинска практика включва: адекватна преценка на състоянието на пациента въз основа на историята на заболяването, симптомите и при необходимост, съответстващ медицински преглед; навременни, достъпни и безопасни грижи за пациента; пренасочване на пациента към друг лекар, ако се налага. В чл.35 от същите правила се съдържа задължението лекарите да предоставят възможно най- доброто качество на медицински услуги, независимо от това дали работят в частния или общественния фактор. Когато поведението е противно на добрата медицинска практика, на медицинските стандарти и науката и когато това е довело до увеждане на здравето на пациента, е налице противоправно действие/бездействие от страна на лекаря, за което следва да се ангажира неговата гражданска отговорност.

Медицинският деликт е специален, защото е свързан с качеството на деликвента, а именно лице, което има необходимата и призната от закона правоспособност да упражнява лекарска професия при определени и регламентирани от закона правила и стандарти, както и поради общественозначимата функция, която лекарят има. Нарушаването им чрез действие или бездействие определя като противоправно поведението на лекаря, тъй като не съответства на добрата медицинска практика, наука и приетите медицински стандарти. Винаги, когато лекарят е нарушил правилата за добросъвестно, качествено и навременно оказване на медицинска помощ, когато е допуснал грешка при диагностицирането и

лечението и от това са настъпили вреди за здравето на пациента, има нарушаване на правилото на закона да не се вреди другиму. Вредата се изразява в увреждане или влошаване на здравето на пациента в следствие на провежданото по отношение на него лечение. Между поведението на правоспособния и практикуващ лекар и вредата трябва да има причинна връзка, която подлежи на доказване от ищеца в един процес. Основната цел на медицинската помощ е да помогне на пациента във връзка с неговите здравословни оплаквания, от която да настъпят благоприятни последици от проведеното лечение. Съдът е длъжен да изследва всички факти, въведени в предмета на спора, включително и чрез назначаване на експертиза за специалните медицински знания, които да го подпомогнат при установяването им.

В хода на предявен иск по чл.49 от ЗЗД срещу възложителя на работата на лекар, предоставящ медицинска помощ, съдът следва да изходи от събраните конкретни доказателства, както и да направи преценка дали са се осъществели всички елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане, за да се ангажира отговорността му. Трябва да се обсъдят не само доказателствата за фактите какви действия са били предприети или не са били извършени от медицинските специалисти, но и доколко те са отговаряли на дължимото съобразно утвърдените медицински изисквания- да посочи в какво се изразява нарушението на утвърдените медицински стандарти и правилата за добрите медицински практики./ Р № 130/13.11.2018г. по гр.д. № 4807/17г., III г.о. на ВКС, Р № 60829/04.07.2022г. по гр.д. № 131/21г., ВКС, III г.о./

Деятелността на медицинските специалисти-лекари по отношение на пациентите представлява лечебен процес, включващ няколко етапа: диагностициране/поставяне на диагноза, определяне на съответното лечение и провеждане на лечението. Целта му е постигане на възстановяване в пълна степен на здравословното състояние на пациента, респективно постигане на максимален резултат от лечението, ако излекуването не е възможно или подобряването му. Допуснатото нарушение от лекаря на всеки един от етапите на лечебния процес, довело до увреждане на здравето на пациента от проведеното лечение, е противоправно поведение. То не съответства на добрата медицинска практика и на принципите за своевременност и качество

на лечебния процес. Излекуването на пациента не във всички случаи е възможен и задължителен резултат, но лекарят дължи винаги надлежно поведение, отговарящо на правилата на лекарската професия и лечебна дейност.

Преди да се разгледа спора по същество е необходимо да се детерминира целта на проведеното лечение при сина на ищеца и доколко лечебният процес във всичките му посочени по-горе етапи е бил осъществен правилно. Целта по отношение на неговото здравословно състояние е била отстраняване на туморното образуване и предприемане на всички действия за предотвратяване на рецидивирането му като се има предвид, че не е било възможно пълното му излекуване. Не се спори по делото, че Ю. Г. е приет за лечение в УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД, гр. София след като с образно изследване е била установена туморна формация в областта на III мозъчен вентрикул и пинеалната жлеза/епифизата/. Проведено е оперативно лечение и на 23.05.2013г. туморът е бил отстранен. Не е спорно, че при извършеното хистологично изследване № 329/29.05.2013г. от УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД е поставена диагноза „Пинеоцитом“/ Документът е приложен към История на заболяването на гърба на стр. 329 от делото на СГС/. Това е доброкачествен тумор, поради което не е предприето последващо лечение. Не се спори, че след извършени КТ изследване и ЯМР през месец април и месец май 2014г. при Ю. Г. е открита туморна формация в областта на пинеалната жлеза. Това е наложило да се преразгледа Биопсия № 329/13г. от Лаборатория по невропатология на УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД, извършено на 13.05.2014г., и е поставена диагноза „Гермином“. Последната е потвърдена от Отделението по Обща и клинична патология към УМБАЛСМ „Н. И. Пирогов“, за което е съставен документ за проведена консултация от 16.05.2014г./ стр.59, т.1 от делото/ В него изрично е посочено, че герминомът/дизгермином е високо лъчечувствителен. Повторното изследване на един и същи биопсичен материал означава погрешно поставена диагноза при първото патологично изследване. Хистологичната диагноза е била погрешна, което се отразява на последващото лечение на пациента. Според Медицински стандарт за качеството и ефективност в областта на Клиничната патология, утвърден с Наредба № 18/06.08.2002г от МЗ патологията е съществена и неразделна част от хирургичната дейност и особено от онкологията, при която правилният избор на лечение и прогнозната оценка се

базиран на данните от морфологичното изследване. В Раздел V от същия стандарт: „Стандарти за медицински дейности и процедури по Клинична патология“ биопсичното изследване е най – отговорната медицинска дейност в Отделението по Клинична патология/ ОКП/, тъй като представлява част от цялостния диагностично- лечебен процес и грижи за болния, осъществени в болницата- т.1.1. Диагностицирането на биопсията от патолога е най-отговорният етап при биопсичното изследване- т.4, Раздел VI „ Стандарти при биопсично изследване“. Т.е. правилното биопсично изследване е по същество поставяне на диагноза от патолога. Това е първият етап от лечебния процес- диагностициране на пациента, извършено от УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД и той е нарушен, тъй като поставената първоначална диагноза е била погрешна. Това противоречи на посочения по- горе медицински стандарт, така и на добрата медицинска практика. Съдът счита, че е без значение за правилното диагностициране дали е извършено интраоперативно / гефрирано/ изследване, което се извършва с цел бързо и по възможност точна диагноза на болестния процес в хода на оперативната интервенция- т.7, Раздел VI от медицинския стандарт по Клинична патология.

Според Медицински стандарт „Неврохирургия“, утвърден с наредба № 37/20.08.2010г. от МЗ, Раздел IX „Обем на диагностичните възможности при неврохирургично болен“, извършването на гефрир/ т.2.9,т. „б“/ е една от възможностите за интраоперативна диагностика. Тя обаче не води до поставяне на окончателната диагноза, каквото значение има биопсичното изследване. Гефрирът има значение за по-нататъшното поведение на клинициста/хирурга/, т.е. в каква степен да продължи оперативната интервенция.- т.7.3 от Медицински стандарт за качеството и ефективност в областта на Клиничната патология. Според свидетеля Д., работещ в УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД и оперирал Ю. Г. през 2013г., гефрирано изследване в клиниката не се извършва, тъй като е ниско информативно./ Р № 255/18.03.2021г. по гр.д. № 985/20г., ВКС, IV г.о./ Във връзка с твърденията в исковата молба и отговорите по нея е допусната комплексна медицинска експертиза, която е дала отговори на поставените въпроси и е установила погрешно поставена диагноза по отношение на Ю. Г.. Вместо туморното образование да е определено като злокачествено, то е посочено в хистологичното изследване като доброкачествено. Тази грешка в диагностицирането е установена при повторно проведеното изследване

отново в УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД. Поставянето на диагноза на пациента е първият и един от най- важните етапи от лечебния процес. Той определя последващите етапи, пряко свързани с лечението, а именно своевременното, съответно на заболяването лечение. При Ю. Г. е предписана лъчетерапия като според заключението на медицинската експертиза тя е проведена правилно от медицинските специалисти и съответства на поставената диагноза. Тази грешка в диагностицирането е установена при повторно проведеното изследване отново в УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД. Поставянето на диагноза на пациента е първият и един от най- важните етапи от лечебния процес. Той определя последващите етапи, пряко свързани с лечението, а именно своевременното, съответно на заболяването лечение. При Ю. Г. е предписана лъчетерапия като според заключението на медицинската експертиза тя е проведена правилно от медицинските специалисти и съответства на поставената диагноза. Според комплексната медицинска експертиза/ пояснения дадени в съдебното заседание, проведено на 10.12.2020г./ извършената хирургична интервенция е била успешна. Т.е. независимо от липсата на гефрирано изследване първата операция, извършена в УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД през май 2013г. не е в нарушение на медицинския стандарт „Неврохирургия“. Според заключението на комплексната медицинска експертиза при диагноза „Гермином“ решението за лечение е лъчетерапия, тъй като тя дава добър ефект в 90% от случаите. Т.е. правилно поставената диагноза би повлияла при формиране на решението за определяне на следващия етап от лечебния процес- определяне на подходящо/съответно лечение. Това означава, че служители на ответника УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД при диагностичната дейност са извършили нарушение на медицинския стандарт за ефективност и качество в „Клиничната патология“ и добрата медицинска практика, което е противоправно действие, довело до влошаване на здравословното състояние на Ю. Г.. Лабораторията, извършваща биопсичното изследване, като част от това лечебно заведение предполага ангажиране на неговата отговорност по реда на чл.49 от ЗЗД. Погрешно поставената диагноза и респективно следоперативно проведено лечение е лишило Ю. Г. от възможност за преживяемост най- малко 5 години и по- добро качество на живот.

По делото не са събрани доказателства за забавено диагностициране на инсубидален диабет при Ю. Г. от страна на УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД,

както и че по време на лечението в това лечебно заведение е получил Бактериален минингит, тромбофлебит на двете ръце като в резултат на тези усложнения хоспитализацията му е удължена. Видно от съдържащите се документи в История на заболяването от университетската болница не са описани посочените усложнения на здравето на Ю. Г.. От приложената Епикриза от МИ-МВР, Отделение по ендокринология се установява, че при проведени изследвания в същото отделение Централен безвкусен диабет е доказан през месец май 2014г. Т.е. откриването на това заболяване е станало повече от една година след проведеното оперативно лечение в ответното лечебно заведение, като няма документални данни по делото, че Ю. Г. е постъпвал в него с оплаквания, описани в посочената епикриза, че са извършвани изследвания и диабетът не е диагностициран въпреки резултатите от тях.

Обсъдени по отделно и в тяхната съвкупност приложените по делото доказателства установяват, че поради погрешната диагноза не било е проведено адекватно, качествено и своевременно лечение на онкологично заболяване, съответстващо на целта му. Извършеното диагностициране в УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД не е в съответствие с добрата медицинска практика според Общите правила за добра медицинска практика на лекарите в РБългария, одобрени през 2013г., както и според одобрените от МЗ медицински стандарти и чл.86, ал.1, т.10 от ЗЗ, както и на основните принципи на правото на медицинска помощ: своевременност, достатъчност и качество- чл.81, ал.2 от ЗЗ. Неправилно поставената диагноза от служители на това лечебно заведение е противоправно, защото е довело до несъответно приложено лечение и задълбочаване на увреждането на здравето на починалия син на ищеца. Усложненията на здравето, получени от Ю. Г. са в причинна връзка с погрешно поставената диагноза./ Р № 245/26.01.2021г. по гр.д. № 4597/19г., ВКС, IV г.о./ Служители на ответното лечебно заведение чрез действие са извършили некачествено диагностициране, което е основополагащо за последващите етапи на лечебния процес. С погрешно поставената диагноза са лишили синът на ищеца от възможност да се лекува правилно, така че да се подобри в най- голяма степен здравословното му състояние, дори и да не се постигне излекуване.

По отношение на „УСБАЛО“ ЕАД на твърденията за противоправно

поведение на това лечебно заведение.

Не е спорно, че Ю. Г. е бил насочен за лъчетерапия с Протоколно решение № 128/22.05.2014г. на Лечебно-диагностичния комитет за онкоболни в УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД/ в История на заболяването на УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ /. Във връзка с него му е било назначено лечение с лъчетерапия от специалисти на университетската болница за онкологично лечение. Проведеното лъчелечение е отразено в епикриза от Клиника по лъчелечение. От нея се установява, а и не се спори, че Ю. Г. не е провел след оперативно лъчелечение. В този документ е отразен периода на лечение, облъчваната област, честотата на провеждане на терапията, вида лъчелечение, както и терапията, която е предприета по отношение на него в лечебното заведение. Според ищеца служителите на това лечебно заведение не са провели правилно лечение, има неправилна диагностика: не са открили разсейките във врата, въпреки че болницата разполага с най-съвременна техника и специалисти, неправилно разчитане на ЯМР от лятото на 2014г. от д-р Д. Г.. Това лечебно заведение носи отговорност за определяне на съответното лечение и провеждането му. Ю. Г. е бил насочен към за лъчетерапия като водещо за определяне на начина на провеждането ѝ е хистологичното изследване и поставената диагноза. Такива са извършени в УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД , като според, медицинския стандарт по лъчелечение, одобрен с Наредба № 6/29.01.2010г. от МЗ, специалистите по лъчетерапия нямат задължение да извършват изследвания и диагностика на пациентите, постъпили при тях за лечение. Последното не обхваща такава дейност. Те използват вече направеното изследване, доказващо наличието на туморна формация и поставената диагноза. Дейността по лъчелечение е регламентирана в Стандарта по лъчелечение. Според Раздел I, т.2 от него целта му е да създаде изисквания за ефективно, надеждно и прецизно предписване, планиране и провеждане на лъчелечението. Стандартът дефинира дейностите в лъчелечебния процес: вземането на решение да се приложи лъчелечение с определена цел/ радикално, палиативно/ при болния; планиране и провеждане на лъчелечението с изискването на надеждност, точност и възпроизводимост; система за оценка на резултата от лъчелечението. То се прилага като самостоятелен метод или в последователност с други основни онкологични методи- хирургия и лечение с лекарствени продукти. Медицинският стандарт определя функциите на

лекарите – лъчетерапевти, а именно: консултиране на пациента, определяне на целта на лъчелечението и записване в листа на чакащите; назначаване на допълнителни изследвания, назначаване, планиране и провеждане на лъчелечение. Според т.6.3.2 от стандарта за провеждане на лъчелечението трябва да бъде направено хистопаталогична диагноза. Постигането на локален туморен контрол е съществено условие за излекуването. Медицинският стандарт по лъчелечение не предвижда лекарите-лъчетерапевти да диагностицират пациентите, а те следва да имат вече поставената диагноза при постъпване на пациента за лечение. В съответствие с нея специалистите извършат дозиметрично планиране на лъчелечението, утвърждаване на плана за лъчелечение и окончателно предписване на лъчелечение. Процесът на планиране завършва, когато планиращият лекар посочи общата доза в референтните точки на утвърдения план и уточни броя на фиксациите и продължителността на лечебния курс. Отговорност за утвърждаването на лечебния план носи лекарят – лъчетерапевт. По делото е разпитан като свидетел д-р Д. Г., посочен в исковата молба и който е бил лекуващ лекар на Ю. Г. видно от приложената епикриза от УСБАЛО ЕАД. Той е заявил, че пациентите идват с поставена диагноза при него, така че да може да се реши какъв обем да е лъчелечението. Сочи, че при разчитане на ЯМР е установено, че формацията е намаляла и „даже от единия е изчезнала“. Свидетелят пояснява, че по медицинските стандарти не се налага облъчване на гръбнака, тъй като рискът от разсейки по ликворен път при заболяването на Ю. Г. е нисък. Този пациент не е имал данни за такива разсейки. Според заключението на вещото лице Захари З. лечението на сина на ищеца е било съответно за състоянието и резултатите от проведените му изследвания. В КТ от месец април 2014г. и МРТ от месец май 2014г. е посочено, че няма данни за разсейки, а данни за локален рецидив. Тези две образни изследвания са били ограничени само по отношение на главата.

При постъпването му в УСБАЛО ЕАД не са констатирани разсейки на тумора извън тези от образните изследвания, включително ликворни метастази. Според вещото лице вероятността чистият гермином или въпросният тумор да метастазира по ликворен път е 4-10% по литературни данни. Вероятността в спиналния канал е още по-малка. Към лъчелечение на краниоспиналната ос се прибегва само при наличие на доказани ликворни метастази. При липсата на такива ползата от лъчелечение би била малка, а

рискът от невроконгнитивни нарушения се покачва. Според медицинската експертиза е проведен МРТ на 30.10.2014г. след лъчелечението и от него се установява, че локален рецидив в пинеалната област не се визуализира. При постъпването си в болничното лечение пациентът не е съобщил за проблеми в областта на врата и шията, като в Анкетна карта за хоспитализация, попълнена лично от Ю. Г. на 23.05.2014г. е посочил, че няма заболявания на гръбначния стълб. Данни за това, от кога Ю. Г. е имал оплаквания за болки във врата и шията се намират в епикризата от МИ- МВР, Отделение по ендокринология, където в част „Анамнеза“, снета от него е записано, че от два месеца има болка в шийната област, иридираща по хода на лявата ръка, придружена с изтръпване на пръстите на ръката. Той е постъпил в болничното заведение на 21.10.2014г., като два месеца преди това означава, че оплакванията му от болки във врата, рамото и ръката датират от месец август 2014г., т.е. след проведеното лъчелечение. Епикризата от МИ на МВР, Отделение по ендокринология в частта на снетата анамнеза има характер на частен свидетелстващ документ. Тя не е оспорена, поради което съдът възприема за вярно, посоченото в нея. Данни за болки в областта на ръката и врата се намират и в резултати от поликлинично наблюдение на клиниката в Турция от 2015г.- л.749, където е вписано, че „от скоро се появили болки по ръката и врата“. По делото няма извършено образно изследване на цялото тяло или на шийния отдел, за да може с категоричност да се твърди, че оплакванията от болка във врата, рамото и ръката се дължат на метастази и че те са били налични към момента на приемането на Ю. Г. в УСБАЛО ЕАД. Магнитно – резонансно изследване на шиен отдел е извършен в турската болница през 2015г. след като са съобщени оплаквания в тази област. Целта на лъчетерапията е контрол на туморната формация и евентуалната ѝ пълна или частична редукция. От проведеното контролно МРТ на глава в Медицински център „Евромедик Диагностик“- София на 30.07.2014г. се установява почти тотална редукция на формацията, описана при изследването от 08.05.2014г. Не са установени нови зони с паталогични промени. Обсъдени по отделно и в тяхната съвкупност събраните доказателства не установяват противоправно поведение чрез бездействие от специалистите – лъчетерапевти, работещи в УСБАЛО ЕАД. Тяхната лечебна дейност не е увредила здравето на Ю. Г., а е довела до премахване на установената туморна формация през месеците април и май 2014г. При

своевременно проведено следоперативно лъчелечение при първоначална диагноза Гермином се очаква преживяемост до 5 години в над 90% от пациентите.

Не е доказано категорично противоправно поведение, осъществено чрез действие или бездействие, чрез което да е продължило увреждането на здравето на Ю. Г.. Не е доказано проведеното лечение от лекари на ответното лечебно заведение „УСБАЛО“ ЕАД, което да е несъответно на добрата медицинска практика и медицински стандарти. Поради това не са налице предпоставките за ангажиране на отговорността на ответното дружество по чл.49 от ЗЗД като възложител на работата на лекарите по лъчелечение, провели лечението на сина на ищеца.

По отношение на твърденията за деликт, осъществен от служители на „Аджибадем Сити Клиник- ДКЦ“ ЕООД.

Ищецът твърди неправомерни действия и/или бездействия, свързани с неправилна диагностика- неправилно разчитане на резултата от ЯМР на 30.10.2014г., а на 06.02.2015г. специалисти на ДКЦ са установили собствената си грешка и за да бъде прикрита е подменено съдържанието на вече веднъж написаното разчитане на ЯМР. Ищецът твърди, че не знае кой е извършил подмяната. Екипът на ДКЦ е нарушил чл.86, ал.1, т.10 от ЗЗ. Целта на проведеното образно изследване в ДКЦ е поставяне на диагноза, която да определи нуждата от лечение. Дейността по извършване на образни изследвания е регламентирана в Медицински стандарт по „Образна диагностика“, утвърден с Наредба № 27/30.06.2010г. от МЗ. Според него образната диагностика позволява диагностицирането и лечението на заболяванията. Тя не включва методите за получаване на диагностичен образ с използването на радиофармацевтици, но е част от хибридните методи PET/CT, SPECT, PET/MR. Стандартът посочва основните диагностични методи като сред тях са компютърната томография, магнитнорезонансна образна диагностика Последният метод се основава на получаване на информация на принципа на ядрен магнитен резонанс. В раздел IV на стандарта „Организация на дейността“ са посочени уредите за извършване образна диагностика, както и функциите на лекарите, извършващи това изследване. Лекарят осигурява провеждането му , съставя окончателните документи. Резултатът от изследването трябва да има определени реквизити: трите

имена и годините на пациента, датата на изследването, вида на тълкуване, подпис на лекаря, извършил изследването. Резултатите от последното се предоставят на пациента-т.5, т.6, т.7, т.9, т.10 от Медицинския стандарт по образна диагностика. Като един от методите за диагностициране, той дава информация за наличието или отсъствието на образования, техният размер, но не и вида им-доброкачествени или злокачествени. Техният характер се установява чрез друг метод на диагностициране – биопсичното/хистопатологично изследване. При ответния ДКЦ са извършени две образи изследвания чрез ядрен магнитен резонанс на 30.10.2014г. и 06.02.2015г. Резултатът в писмен вид от първото изследване е представено от ищеца в два екземпляра като в своето съдържание те се различават. Според комплексната медицинска експертиза в ЯМР от 30.10.2014г., както и в тези проведени в „Анадолу Джон Хопкинс“ е отчетено продължаващо задебеляване на кистозно променения хипофизен инфундибулум. Това е метастаза, като тази прогресия в ствола на инфундибулума е открита и в образното изследване от 30.10.2014г. По делото не се установи и не се доказва, че има погрешно поставена диагноза, прикрита чрез подмяна на съдържанието на писмения документ/разчитането на образното изследване. Посоченото от свидетеля Г., дъщеря на ищеца, за казаното от д-р П. от „Аджибадем Сити Клиник- ДКЦ“ ЕООД не е възприела лично, а го е чула от брат си Ю. Г.. Поради което не може да се установи по категоричен начин погрешна диагноза, изразяваща се в неправилно разчитане на образното изследване, както и подмяната на писмения документ от него. Наличието на два документа- разчитане на ЯМР от 30.10.2014г. с различно съдържание, не доказва извършване на подмяната на единия с другия. Не се установи противоправно и виновно поведение на служители на ДКЦ. Те да са нарушили Медицински стандарт по Образна диагностика и на чл.86, ал.1 ,т.10 от ЗЗ, което да е довело до влошаване на здравословното състояние на Ю. Г., т.е. осъществен деликт, поради което искът спрямо този ответник е неоснователен.

Ищецът Г. А. извежда своето субективно материално право от непозволено увреждане, както и ППВС № 4/25.05.1961г. и ППВС № 5/24.11.1969г., определящи кръга от лицата, имащи право на обезщетение за неимуществени вреди при смърт на пострадал/ близък. Сред тях са и родителите, а видно от представеното удостоверение за наследници на Ю. Г.

тя е негова майка.

От показанията на свидетеля Г., дъщеря на ищеца, се установява, че майка ѝ трудно е понесла откриването на тумора на сина си, тя е полагала грижи за него в болницата при първата операция. При установяването на рецидив в болницата на МВР майка ѝ е рухнала, а в хода на лечението и провеждането на изследвания е била много притеснена. След смъртта на Ю. Г. тя се е променила. Не е ставала от леглото, приемала е успокоителни, животът ѝ е съсипан. Смъртта на дете е безспорно трудно поносима за родител. Като съобрази тези обстоятелства, както и възрастта на починалия син- 30 години, съдът определя като справедливо обезщетение за неимуществени вреди от 200000 лв. С оглед на събраните доказателства въззивният съд счита, че следва да се ангажира отговорността само на УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД.

В исковата молба се твърди, че ответните дружества са солидарно отговорни. Разпоредбата на чл.121 от ЗЗД определя, че солидарност освен в определените от закона случаи може да възникне между двама или повече длъжници само, ако е уговорена. Т.е. солидарността възниква от два източника- закона и договора. Такава по силата на закона е предвидена при деликт-чл.53 от ЗЗД. В останалите случаи тя произтича от договора, ако страните са я уговорили. Нормата на чл.121 от ЗЗД урежда пасивната солидарност, когато длъжниците са повече от един. Ответните дружества не могат да бъдат солидарно отговорни спрямо ищеца, защото не са осъществили едновременно деликт. Солидарността създава възможност за кредитора да иска изпълнение на цялото задължение от когото и да е от длъжниците- чл.122, ал.1 от ЗЗД и ако едни от тях изпълни, то това изпълнение освобождава всички длъжници. Съдът е свободен в преценката си, ако приеме, че няма солидарност между длъжниците, да осъди само един от тях за дължимата престация. Разширително тълкува на закона е недопустимо предвид изчерпателното изброяване на изключенията от общото правило за разделност на дълговете. / Р № 15/26.05.2017г. по гр.д. № 40/16г., ВКС, III г.о, Р № 71/28.02.2011г. по гр.д. № 1025/10г., ВКС, III г.о/ С оглед на събраните доказателства въззивният съд счита, че следва да се ангажира отговорността само на УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД, а исковете спрямо останалите ответници да се отхвърлят като неоснователни и недоказани.

По иска за имуществени вреди.

При деликта се обезщетяват всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. На репарирание подлежат като неимуществените, така и имуществените вреди. С исковата молба Г. А. претендира такива в размер на 77 368,18 лв., направени във връзка с лечението на Ю. Г.. По делото са представени писмени документи за извършени разходи в тази връзка. Въззивният съд е допуснал комплексна медицинска и счетоводна експертиза, която след преглед на разходните документи е установила, че разходите, свързани с лечението на Ю. Г. са в общ размер на 76 909, 15лв. По делото се съдържат писмени документи, установяващи получени суми за лечението му като дарение, както и финансиране от страна на МЗ. Сумата, събрана като дарение е 14 948, 50лв., а финансирането от държавата е на стойност 15 406, 07лв. В тази връзка е допусната и счетоводна експертиза, чието заключение не е оспорено. Т.е. общо паричните средства, които не са дадени лично са общо 30 354, 57 лв. Те трябва да бъдат приспаднати от сумата от 76 909, 15лв. като остават 46 554, 58 лв., за които предявеният иск е основателен.

По иска с правно основание чл.86, ал.1 във вр. с чл.84, ал.3 от ЗЗД за периода 13.10.2016г. до 25.05.2018г.

При непозволено увреждане длъжникът изпада в забава и без покана, като лихвата се дължи от датата на увреждането. За исковия период върху присъденото обезщетение от 200 000лв. лихвата е 32777, 78 лв. за посочения в исковата молба период, установен по реда на чл.162 от ГПК. За тази сума искът е основателен като до уважения размер следва да се отхвърли.

По иска по чл.86, ал.1 от ЗЗД по иска за имуществени вреди.

При непозволено увреждане при извършени разходи длъжникът изпада в забава от датата на извършване на разхода. Според счетоводната експертиза за периода от датата на всеки разход до 28.05.2018г. лихвата върху сумата от 76 909,15лв. е 24 552, 67лв. Върху сумата от 46 554, 58 лв. лихвата за забава е в размер на 7629, 61лв. за периода до 25.05.2018г., определен по реда на чл.162 от ГПК като до уважения размер искът подлежи на отхвърляне.

С оглед на горните правни изводи обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, в която исковете са уважени спрямо ответниците при

условията на солидарност, както и в частта на разноските .

В отхвърлителната част първоинстанционното решение е влязло в сила.

По разноските.

При този изход на спора на жалбоподателя УСБАЛО ЕАД се дължат разноски за двете инстанции в размер на 3600лв. за СГС и 16261,15лв. за САС.

Жалбоподателят „Аджибадем Сити Клиник -ДКЦ“ ЕООД има право на разноски за двете инстанции в размер на 2 460 лв. за СГС и 6 666, 51 лв. за САС.

На жалбоподателя УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД се дължат разноски за двете инстанции съобразно отхвърлената част от исковете икове за имуществени вреди и лихва за забава в размер на 11 581, 09лв. за СГС и 3 950, 07 лв. за САС. Въззивният съд намира за неоснователно направеното възражение по чл.78, ал.5 от ГПК от страна на ищеца по отношение на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на това лечебно заведение за първата инстанция като съобрази фактическа и правна сложност на делото.

УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД следва да заплати по сметка на СГС държавна такса в размер на 11478,47лв.

На ищеца Г. А. се дължат разноски в размер на 444, 13 лв. за САС съобразно уважената част от исковете.

На основание чл.38 от ЗАДв. на адв. Х. Н. се дължи адвокатско възнаграждение съобразно изхода на спора пред САС в размер на 28 531, 89лв., а за СГС 2 999, 85лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 260650/ 29.01.2021г. на СГС, ГО, 21 състав, постановено по гр.д. № 7063/18г., поправено с решение № 264001/17.06.2021г., в частта, в която при условията на солидарност са уважени предявените икове с правно основание чл.49 от ЗЗД за обезщетение за имуществени и неимуществени вреди и чл.86, ал.1 от ЗЗД,

както и в частта на разноските, както и в частта на присъдената държавна такса в полза на СГС и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД, ЕИК000715054, гр. София, бул. „Иван Гешов“ № 15 и със съдебен адрес: гр. София, ул. „Позитано“ № 9А, ет.4, офис 14 чрез АД „С. и А.“ да заплати на Г. Г. А., ЕГН *****, гр. ***, ул. „****“ № *** и със съдебен адрес: гр. ***, бул. „****“ № ***, ет.***, ап.*** чрез адв. Х. Н. сумата от 200 000лв. /двеста хиляди лева/, обезщетение за неимуществени вреди на основание чл.49 във вр. с чл.45 от ЗЗД, както и 32777, 78 лв./ тридесет и две хиляди седемстотин седемдесет и седем лева и седемдесет и осем стотинки/, представляваща законна лихва върху нея за периода 13.10.2016г. до 25.05.2018г., както и 46 554, 58 лв./ четиридесет и шест лева петстотин петдесет и четири лева и петдесет и осем стотинки/, обезщетение за имуществени вреди на основание чл.49 във вр. с чл.45 от ЗЗД, както и 7629, 61лв./ седем хиляди шестстотин двадесет и девет лева и шестдесет и една стотинки/ лихва за забава за периода от датата на всеки финансов документ до 25.05.2018г., в едно със законната лихва върху двете главници считано от 25.05.2018г. до окончателното им изплащане, както и 444, 13лв. / четиристотин четиридесет и четири лева и тринадесет стотинки/ разноси по делото пред САС.

ОТХВЪРЛЯ исковите с правно основание чл.49 във вр. с чл.45 от ЗЗД за присъждане на обезщетение за имуществени и неимуществени вреди, както и тези по чл.86, ал.1 от ЗЗД, предявени от Г. Г. А., ЕГН *****, гр. *** срещу УСБАЛО ЕАД , гр. София и „Аджибадем Сити Клиник- ДКЦ“ ЕООД, гр. София като неоснователни и недоказани.

ОТХВЪРЛЯ исковите с правно основание чл.86, ал.1 от ЗЗД над сумата от 32 777, 78 лв. до уважения размер от 32 944, 94лв., както и искът по чл.86, ал. 1 от ЗЗД над сумата от 7 629, 61 лв. до уважения размер от 12744,25лв. като неоснователни и недоказани.

ОСЪЖДА УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД, ЕИК000715054, гр. София, бул. „Иван Гешов“ № 15 и със съдебен адрес: гр. София, ул. „Позитано“ № 9А, ет.4, офис 14 чрез АД „С. и А.“ да заплати на адв. Х. Н., гр. ***, бул. „****“ № ***, ет.***, ап.*** сумата от 31 531, 74 лв. / тридесет и една хиляди петстотин тридесет и един лев и седемдесет и четири стотинки/ адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 от ЗАдв. за двете инстанции.

ОСЪЖДА УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД, ЕИК000715054, гр. София, бул. „Иван Гешов“ № 15 и със съдебен адрес: гр. София, ул. „Позитано“ № 9А, ет.4, офис 14 чрез АД „С. и А.“ да заплати по сметка на СГС държавна такса от 11 478, 47лв.

ОСЪЖДА на Г. Г. А., ЕГН *****, гр. ***, ул. „****“ № *** и със съдебен адрес: гр. ***, бул. „****“ № ***, ет.***, ап.*** чрез адв. Х. Н. да заплати на „Университетска специализирана болница за активно лечение по онкология“ ЕАД, ЕИК 000662776, гр. София, ул. „Пловдивско поле“ № 6 и със съдебен адрес : гр. София, ж.к. „Люлин“, чл.614, вх. А чрез адв. С. Ц. сумата от 19861, 15лв. разноси по делото пред двете инстанции.

ОСЪЖДА Г. Г. А., ЕГН *****, гр. ***, ул. „****“ № *** и със съдебен адрес: гр. ***, бул. „****“ № ***, ет.***, ап.*** чрез адв. Х. Н. да заплати на „Аджибадем Сити Клиник- ДКЦ“ ЕООД, ЕИК 202139673, гр. София, ул. „Околовръстен път“ № 127 и със съдебен адрес: гр. София, бул. „Н. Й. Вапцаров“ № 53, ет.3 чрез адв. В. Д. сумата от 9126, 51 лв. разноси по делото пред двете инстанции.

Решението е постановено при участието на трети лица помагачи на страната на ответниците.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщението до страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____